

Rinnakkaiset varoitukset – numero viisi

Juudan heimon Leijonan ilmestyminen: suuren taistelun päätösnäyttämöiden ymmärtäminen

Jeff Pippenger
2023-08-08

Tarkastelemassamme kohdassa, joka käsittelee Kristusta Ilmestyskirjan kymmenennessä luvussa alas laskeutuvana enkelinä, Kristus väkevänä enkelinä havainnollistaa ”sitä osaa, jota Hän esittää suuren kiistan päättävissä vaiheissa Saatanan kanssa”. Se ”asema”, jonka Kristus otti pannessaan oikean jalkansa meren päälle ja vasemman jalkansa maan päälle, ”osoittaa Hänen ylimmän voimansa ja valtansa yli koko maan”. Kun Kristus huusi ”suurella äänellä”, Hän ”huusi” ”niin kuin leijona karjuu”.

Kristus on ilmaiseva kaikkivaltiutensa ”suuren taistelun päättävissä tapahtumissa”, ja ilmaistessaan kaikkivaltiutensa Kristus tekee sen Juudan sukukunnan Leijonana.

Vapahtaja esitetään Johannekselle symbolein ”Juudan sukukunnan leijona” ja ”Karitsa, ikään kuin teurastettu”. Ilmestys 5:5, 6. Nämä symbolit kuvaavat kaikkivaltiaan voiman ja itsensä uhraavan rakkauden yhtymistä. Juudan leijona, joka on niin pelottava niille, jotka hylkäävät Hänen armonsä, on oleva Jumalan Karitsa kuuliaisille ja uskollisille. Apostolien teot, s. 589.

Kristuksen ilmestyminen Juudan sukukunnan Leijonana korostaa hänen työtään raamatullisen profetian sekä sinetöimisessä että avaamisessa hänen jumalallisen aikataulunsa mukaisesti. Juuri ennen kuin ihmisen koetus aika päättyy, jolloin ”aika on lähellä”, tapahtuu erään erityisen Raamatun totuuden avaaminen, joka osoittaa ne ”asiat, joiden pian täytyy tapahtua”.

Jeesuksen Kristuksen ilmestys, jonka Jumala antoi hänelle, näyttääkseen palvelijoille, mitä pian on tapahtuva; ja hän lähetti enkelinsä ja antoi sen tiedoksi palvelijallensa Johannekselle merkkien kautta. Hän todisti Jumalan sanan ja Jeesuksen Kristuksen todistuksen sekä kaiken sen, minkä hän näki. Autuas se, joka lukee, ja autuaat ne, jotka kuulevat tämän profetian sanat ja ottavat vaarin siitä, mitä siihen on kirjoitettu; sillä aika on lähellä. Ilmestys 1:1–3.

Kun se ”aika”, joka on ”lähellä”, todella saapuu historiaan, julistetaan siunaus niille, jotka lukevat, kuulevat ”ja pitävät sen, mikä siihen on kirjoitettu”. Tämä erityinen sanoma on aikaan sidottu sanoma, joka on tunnistettavissa ainoastaan silloin, kun ”aika on lähellä”. Silloin—sinä aikana eikä sitä ennen—ihmiset kykenevät lukemaan, kuulemaan ”ja pitämään sen, mikä on kirjoitettu” Ilmestyskirjaan. Kun ”aika on lähellä”, niille julistettu siunaus, jotka ”lukee”, ”kuulevat” ”ja pitävät sen, mikä siihen on kirjoitettu”, vastaa Danielin kirjan avautumista ”lopun aikana”.

Mutta sinä, Daniel, sulje nämä sanat ja sinetöi tämä kirja lopun aikaan asti; monet kulkevat edestakaisin, ja tieto lisääntyy. Daniel 12:4.

Ne ”monet”, jotka kulkevat ”sinne tänne” (mikä kuvaa Jumalan Sanan tutkimista), tekevät niin ”lopun aikana”, jolloin ne ”sanat”, jotka oli ”suljettu” Danielin ”kirjaan”, avataan. Mutta on

olemassa toinenkin neitsyiden luokka, joka kulkee sinne tänne juuri Yhdysvalloissa annetun sunnuntain jälkeen.

Katso, päivät tulevat, sanoo Herra Jumala, jolloin minä lähetän maahan nälän, en leivän nälkää enkä veden janoa, vaan Herran sanojen kuulemisen nälän. Ja he harhailevat merestä mereen ja pohjoisesta itään; he juoksevat edestakaisin etsimään Herran sanaa, mutta eivät sitä löydä. Sinä päivänä kauniit neitsyet ja nuorukaiset nääntyvät janoon. Ne, jotka vannovat Samarian synnin kautta ja sanovat: ”Sinun jumalasi, oi Dan, elää”, ja: ”Beerseban tapa elää”, ne kaatuvat eivätkä enää koskaan nouse. Aamos 8:11–14.

Samarian synty oli se synty, jota Ahab ja Iisebel edustivat, Ahab edustaen Yhdysvaltoja ja Iisebel katolista kirkkoa. Iisebel, Ahab ja väärät profeetat Elian kohtaamisessa Karmelinvuorella ovat sunnuntain esikuvia. Tuossa kohtaamisessa oli kaksi joukkoa epäpyhiä profeettoja, Baalin profeetat ja metsikköjen papit. Baal oli yksi palvotuista jumalista; toinen, jota palvottiin metsikoissa, oli Astarte. Baal oli miespuolinen jumala ja Astarte naispuolinen jumalatar. Yhdessä miespuolinen jumaluus edustaa valtiota ja naispuolinen kirkkoa.

Jumala, joka pystytettiin Daaniin, pystytettiin Samarian ensimmäisen kuninkaan Jerobeamin toimesta; hän pystytti kultaisen vasikan sekä Beteliin että Daaniin. Betel merkitsee Jumalan huonetta ja Daan merkitsee tuomiota, ja yhdessä ne edustavat kirkon ja valtion yhdistelmää, joka toteutuu Yhdysvalloissa ennen sunnuntain vieton pakollista toimeenpanoa. Noita kahta kultaista vasikkaa edusti Aaronin kultainen vasikka.

Vasikka on peto ja kultainen patsas on kuva, joten Aaronin kultainen vasikka sekä myös Jerobeamin kaksi kultaista vasikkaa edustavat kirkon ja valtion liittoa, joka tapahtuu aivan ennen sunnuntain täytöntöönpanoa Yhdysvalloissa. Jerobeamin yhteydessä nämä kaksi kaupunkia antavat toisen todistuksen kirkon ja valtion liiton symboliikasta, joka Ilmestyskirjassa määritellään pedon kuvaksi.

Beerseban tapa edustaa Abrahamin liittoa. Nimen ”Beerseba” ensimmäinen maininta on Ensimmäisessä Mooseksen kirjassa, luvussa kaksikymmentäyksi; tätä kohtaa apostoli Paavali käyttää vastustaakseen niitä, jotka hänen aikanaan esittivät, että pelastuakseen täytyy pitää seremonialliset lait ja ympärileikkaus. Paavali käyttää sitä kohtaa, jossa Beerseba mainitaan ensimmäisen kerran. Hän käyttää tuota historiallista kertomusta käsitelläkseen samassa kertomuksessa kahta erilaista ja vastakkaista liittoa. Paavali käyttää orjattaren poikaa (Ismaelia) edustamaan liittoa, joka perustuu inhimilliseen voimaan, ja asettaa Ismaelin vastakohdaksi Iisakin, jota hän käyttää edustamaan liittoa, joka perustuu Jumalan voimaan. Tämä raamatunkohta on ensimmäinen kerta, kun Beerseba mainitaan, ja myöhemmin historiassa Paavali käyttää tuota kertomusta kuvatakseen tilannetta omassa henkilökohtaisessa historiassaan, joka oli havainnollistettu raamatullisessa historiassa. Paavali uskoi ja opetti, että raamatullinen historia toistuu.

Vaikka Paavali käyttää tätä kohtaa Ensimmäisestä Mooseksen kirjasta, luvusta kaksikymmentäyksi, havainnollistaakseen kahta vastakkaista liittoa, kyseisessä kohdassa on kaksi liittoa, jotka Jumala tekee Aabrahamin kanssa, mutta ne eivät ole ne kaksi liittoa, jotka Paavali

johtaa kertomuksesta. Tässä kohdassa Jumala lupasi jälleen täyttävänsä lupauksensa tehdä Aabrahamista monien kansojen isän Iisakin kautta, ja Hän lupasi myös tekevänsä Ismaelistä suuren kansan isän. Yksi Raamatun kohta, neljä viitattua liittoa, ja se on ensimmäinen kerta, kun Beerseba mainitaan Raamatussa.

Sentähden hän sanoi Aabrahamille: Aja pois tämä orjatar poikinensa, sillä tämän orjattaren poika ei ole perivä minun poikani kanssa, Iisakin kanssa. Ja tämä asia oli Aabrahamin silmissä sangen raskas hänen poikansa tähden. Mutta Jumala sanoi Aabrahamille: Älköön tämä olko raskas sinun silmissäsi pojan tähden eikä orjattaresi tähden; kaikessa, mitä Saara sinulle sanoo, kuule hänen ääntänsä, sillä Iisakista sinulle nimeltä kutsutaan siemen. Mutta myös orjattaren pojasta minä teen kansan, sillä hänkin on sinun siemenesi. Niin Aabraham nousi varhain aamulla ja otti leipää ja vesileilin ja antoi ne Haagarille, pannen ne hänen olallensa, sekä lapsen, ja lähetti hänet pois. Ja hän lähti ja harhaili Beerseban erämaassa. 1. Mooseksen kirja 21:10–14.

Beerseba edustaa Abrahamin liittoa. Samassa luvussa Abraham teki myös liiton Abimelekin kanssa.

Ja siihen aikaan tapahtui, että Abimelek ja Pikol, hänen sotajoukkonsa päällikkö, puhuivat Aabrahamille sanoen: ”Jumala on sinun kanssasi kaikessa, mitä teet. Vanno siis nyt minulle tässä Jumalan kautta, ettet menettele petollisesti minua, etkä minun poikaani etkä pojanpoikaani kohtaan, vaan että sen hyvyiden mukaan, jota minä olen sinulle osoittanut, sinä osoitat sitä minulle ja sille maalle, jossa olet muukalaisena asunut.” Ja Aabraham sanoi: ”Minä vannon.”

Ja Abraham nuhteli Abimelekia vesikaivon tähden, jonka Abimelekin palvelijat olivat väkivalloin ottaneet pois. Ja Abimelek sanoi: En tiedä, kuka tämän on tehnyt; etkä sinäkään ilmoittanut siitä minulle, enkä minä ole siitä kuullut ennen kuin tänään.

Ja Abraham otti lampaita ja nautakarjaa ja antoi ne Abimelekille; ja he tekivät keskenään liiton. Ja Abraham asetti seitsemän uuhia laumasta erilleen. Ja Abimelek sanoi Abrahamille: Mitä tarkoittavat nämä seitsemän uuhia, jotka olet asettanut erilleen?

Ja hän sanoi: Ota nämä seitsemän naaraskaritsaa minun kädestäni todistukseksi minulle siitä, että minä olen kaivanut tämän kaivon. Sentähden hän antoi sille paikalle nimen Beerseba, koska siellä he molemmat vannoivat valan. Niin he tekivät liiton Beersebassa; sitten Abimelek nousi, samoin Pikol, hänen sotajoukkonsa päällikkö, ja he palasivat filistealaisten maahan. Ja Abraham istutti tammiston Beersebaan ja huusi siellä avuksi Herran, iankaikkisen Jumalan, nimeä.

Ja Abraham oleskeli muukalaisena filistealaisten maassa kauan aikaa. 1. Moos. 21:22–34.

Beerseba on Jumalan Abrahamin kanssa tekemän liiton vertauskuva. Raamatussa on useita liittohistoriallisia kertomuksia, jotka yhdistävät Beerseban Abrahamin liittoon. ”Beer” merkitsee kaivoa ja ”sheba” merkitsee ”seitsemää”. Sheba on sama hepreankielinen sana, joka on käännetty ilmauksella ”seitsemän kertaa” ja jonka William Miller ymmärsi oikein edustavan kolmannen Mooseksen kirjan kahdennenkymmenennen kuudennen luvun ennustusta

kahdestatuhannestaviidestäsadastakahdestakymmenestä vuodesta. Se oli aivan ensimmäinen ”aikaennustus”, jonka hän havaitsi, ja se oli ensimmäinen perustavanlaatuinen totuus, joka pantiin syrjään vuonna 1863. Siinä kohdassa, jossa sana ”sheba” on käännetty ilmauksella ”seitsemän kertaa” neljässä eri jakeessa, Jumalan rangaistusta, jota ”seitsemän kertaa” edustaa, kutsutaan nimellä ”minun liittoni riita-asia”.

Silloin minäkin kuljen teitä vastaan ja rankaisen teitä vielä seitsenkertaisesti syntienne tähden. Ja minä tuon miekan teitä vastaan kostamaan liittoni rikkomisen; ja kun kokoonnutte kaupunkeihinne, minä lähetän teidän keskuuteenne rutan, ja teidät annetaan vihollisen käsiin. 3. Moos. 26:24, 25.

Sana, joka on käännetty ilmauksella ”seitsemän kertaa” ja joka edustaa Jumalan liiton ”riitaa” 3. Mooseksen kirjan kahdennessakymmenennessä kuudennessa luvussa, ja joka on ”sheba” sanassa Beerseba, on Danielin kirjassa myös käännetty kahdesti: kerran ”valaksi”, joka on kirjoitettu Mooseksen lakiin, ja kerran ”kiroukseksi”. Sekä ”vala” että ”kirus” on käännetty sanasta ”sheba”, sillä se ei merkitse ainoastaan ’seitsemää’, vaan sisältää myös liiton eli ”valan” käsitteen, jonka rikkominen tuottaa ”kirouksen”.

Niin, koko Israel on rikkonut sinun lakiasi poikkeamalla siitä pois eikä ole totellut sinun ääntäsi; sen tähden kirous on vuodatettu meidän päällemme, samoin vala, joka on kirjoitettu Mooseksen, Jumalan palvelijan, lakiin, koska me olemme tehneet syntiä häntä vastaan. Daniel 9:11.

Sana ”sheba” eli seitsemän, joka viittasi niihin seitsemään karitsaan, jotka uhrattiin kaivolla Beersebassa, merkitsee liittoa. Ja Jumalan liitto eli Hänen valansa sanoo, että kuuliaiset elävät ja tottelemattomat kuolevat.

Beerseba symboloi sitä liittoa, jota Abrahamin usko edustaa. Niinpä, kun Aamoksen kahdeksannen luvun ”ihanat neitsyet”, jotka ovat myös Matteuksen kahdenkymmenennenviidennen luvun ”tyhmät neitsyet” ja Danielin kahdennentoista luvun ”jumalattomat”, vannovat ”Samaritan synnin kautta”, he vannovat uskollisuutta Iisebelin merkille (paavikunta), joka on harjoittanut haureutta Ahabin (Yhdistyneet Kansakunnat) kanssa ja joka hallitsee pedon kuvan (Yhdysvallat) ylitse.

Kun nuo aivan samat ”kauniit neitsyet” sanovat: ”Sinun jumalasi, oi Dan, elää”, he kumartavat vasikan kultaista kuvaa, sellaisena kuin kaksi todistajaa (Aaron ja Jerobeam) sen osoittavat. Kultainen vasikka edustaa pedon kuvaa, joka on kirkon ja valtion yhdistelmä.

Kun nuo samat neitsyet väittävät, että Beerseban ”tapa” ”elää”, sana ”tapa” merkitsee ”tietä”. Tämä on aivan sama sana, jota käytetään osoittamaan ”vanhojen polkujen” ”teitä” Jeremian kirjassa 6:16. Nuo neitsyet sanovat, että vaikka he ovat kumartaneet pedon kuvaa ja ottaneet vastaan sen vallan merkin, he ovat silti Aabrahamin lapsia. He juoksevat kuumeisesti edestakaisin Jumalan sanassa etsien sitä sanomaa, jota ”itä” ja ”pohjoinen” sekä ”merestä mereen” edustavat, ja väittävät yhä olevansa seitsemännen päivän adventisteja, mutta on liian myöhäistä.

Mutta sanomia idästä ja pohjoisesta tulee häntä pelästyttämään; sen tähden hän lähtee matkaan suuressa kiivaudessa hävittääkseen ja perin pohjin tuhotakseen monia. Ja hän pystyttää

palatsinsa telttamajat merten väliin, ihanaan pyhään vuoreen; mutta hän tulee loppuunsa, eikä kukaan häntä auta. Daniel 11:44, 45.

Nuo neitsyet etsivät näiden kahden edellisen jakeen sanomaa. Viimeinen varoitussanoma, joka avattiin sineteistään lopun aikana vuonna 1989, jolloin, kuten Danielin kirjan luvussa yksitoista, jakeessa neljäkymmentä kuvataan, entistä Neuvostoliittoa edustaneet ”maat” pyyhkäistiin pois paavinvallan ja Yhdysvaltojen toimesta, osoittaa paavinvallan lopullisen nousun ja lankeemuksen. Näissä kahdessa jakeessa sanoma, jota itä ja pohjoinen edustavat, raivostuttaa pohjoisen kuninkaan (paavin), ja viimeinen vaino alkaa, ja se päättyy jakeessa neljäkymmentäviisi, kun paavivalta pystyttää ”majansa”, mikä tulee heprean sanasta, joka merkitsee ”telttaa” (telttä on seurakunnan vertauskuva), mutta kyseessä on hänen ”palatsinsa maja”, mikä edustaa valtiota. Paikka, johon hän asettaa sen teltan, joka edustaa kirkon ja valtion yhdistymistä, tai niin kuin Johannes sitä Ilmestyskirjassa nimittää, pedon kuvaa, on ”merien välissä”, monikossa. Kauniit neitsyet etsivät viimeistä varoitussanomaa, jota Danielin kirjan luvun yksitoista jakeet neljäkymmentäneljä ja neljäkymmentäviisi edustavat, ja aivan seuraavassa jakeessa Miikael nousee, ja koetusaika päättyy. Ja siihen aikaan Aamos 8:14 sanoo, että kauniit neitsyet ”kaatuvat eivätkä enää koskaan nouse.”

Kun nuo kauniit neitsyet väittävät olevansa seitsemännen päivän adventisteja juuri samaan aikaan, kun he kumartavat pedon kuvaa, Johannes kuvaa heitä juutalaisiksi, jotka sanovat olevansa juutalaisia, mutta eivät ole. He väittävät olevansa Aabrahamin lapsia, mutta he valehtelevat.

Katso, minä annan sinun jalkojesi juureen tuleviksi ja kumartamaan niitä, jotka ovat saatanan synagogasta, jotka sanovat olevansa juutalaisia eivätkä ole, vaan valehtelevat; katso, minä annan heidän tietää, että minä olen sinua rakastanut. Ilmestys 3:9.

He ovat ottaneet vastaan paavinvallan merkin ja siten ottaneet vastaan sen luonteen. He väittävät olevansa juutalaisia, tai he väittävät olevansa sapattia pitäviä adventisteja, mutta heillä on silloin paavin luonne, hänen, joka muun muassa istuu ”Jumalan temppelissä”. He väittävät olevansa adventisteja, tai he väittävät olevansa adventtitemppelissä, mutta he eivät ole sen enempää adventisteja kuin paavi on kristitty.

Ne, jotka juoksevat ”sinne tänne” etsien ”Herran sanaa”, eivät ole Danielin kirjassa tarkoitetut ”ymmärtäväiset” — mutta heidät tunnistetaan ”neitsyiksi”. On ilmeistä, että ne, jotka jakeissa harhailevat, näkevät nälkää ja kuolevat janoon, eivät ”ymmärrä” ”Herran sanoja”, sillä juuri sitä he jakeissa etsivät. Herran sana, joka paljastetaan juuri ennen kuin armonaika päättyy, on Jeesuksen Kristuksen ilmestys, ja tyhmät, jumalattomat eli ”kauniit neitsyet” ovat niitä, jotka eivät ymmärtäneet Danielin kirjan tiedon lisääntymistä. Heillä ei ollut sitä välttämätöntä öljyä, jonka avulla olisi voinut seurata häihin, niin kuin Matteus opettaa.

Tuo ”nälänhätä” on armonajan päättyminen. Aamoksen ”neitsyet”, jotka näissä jakeissa etsivät leipää (Jumalan sanaa) ja vettä (Pyhää Henkeä), ovat Danielin ”jumalattomat”, jotka eivät ”ymmärrä”. He ovat Matteuksen tyhmät neitsyet, jotka etsivät Pyhää Henkeä; nämä yhdessä kolmen todistajan nojalla osoittavat ne, jotka tajuaavat, että heidän tilaisuutensa valmistautua häihin on mennyt ohi eikä heillä ole pukua mennäkseen hääjuhlaan, sillä he kieltäytyivät ”kuulemasta” erityistä sanomaa, joka nyt avataan sineteistään. Siitä ajasta, jolloin erityinen sanoma avataan

sineteistään, armonajan päättymiseen asti kestää viimeisen pelastuskutsun aika. Saapua tuohon aikaan valmistautumattomana merkitsee valmistautua kuulemaan sanat: ”Liian myöhäistä!”

”On maailma, joka on pahuudessa, petoksessa ja harhassa, itse kuoleman varjossa,—unessa, unessa. Ketkä tuntevat sielussaan tuskaa herättääkseen heidät? Mikä ääni voi tavoittaa heidät? Mieleni vietiin tulevaisuuteen, aikaan jolloin merkki annetaan. ’Katso, Ylkä tulee; menkää häntä vastaan.’ Mutta jotkut ovat viivytelleet hankkiakseen öljyä lamppujensa täyttämiseksi, ja liian myöhään he havaitsivat, ettei luonne, jota öljy kuvaa, ole siirrettävissä.” Review and Herald, 11. helmikuuta 1896.

Kymmenen neitsyen vertauksen esittämässä profeetallisessa linjassa öljy kuvaa luonnetta, mutta ”kultainen öljy” ja ”pyhä öljy” edustavat myös ”Jumalan Hengen” sanomia.

”Voidellut, jotka seisovat koko maan Herran edessä, ovat siinä asemassa, joka kerran annettiin Saatanalle suojaavana kerubina. Hänen valtaistuintaan ympäröivien pyhien olentojen kautta Herra ylläpitää jatkuvaa yhteyttä maan asukkaisiin. Kultainen öljy kuvaa sitä armoa, jolla Jumala pitää uskovien lamput varustettuina, etteivät ne lepata ja sammua. Ellei tätä pyhää öljyä vuodatettaisi taivaasta Jumalan Hengen sanomissa, pahan voimat hallitsisivat ihmisiä kokonaan.

”Jumalaa häväistään, kun emme ota vastaan niitä viestejä, jotka hän meille lähettää. Siten torjumme sen kultaisen öljyn, jonka hän tahtoo vuodattaa sieluihimme välitettäväksi niille, jotka ovat pimeydessä. Kun kuuluu kutsu: ’Katso, ylkä tulee; menkää häntä vastaan’, ne, jotka eivät ole vastaanottaneet pyhää öljyä, jotka eivät ole vaalineet Kristuksen armoa sydämessään, havaitsivat tyhmien neitsyiden tavoin, etteivät he ole valmiit kohtaamaan Herraansa. Heillä ei itsessään ole voimaa hankkia öljyä, ja heidän elämänsä joutuu haaksirikkoon. Mutta jos Jumalan Pyhää Henkeä pyydetään, jos anomme niin kuin Mooses: ’Anna minun nähdä kirkkautesi’, Jumalan rakkaus vuodatetaan sydämiimme. Kulustaisten putkien kautta kultainen öljy välitetään meille. ’Ei väellä eikä voimalla, vaan minun Hengelläni, sanoo Herra Sebaot.’ Vastaanottamalla Vanhurskauden Auringon kirkkaat säteet Jumalan lapset loistavat valoina maailmassa.” Review and Herald, July 20, 1897.

Ne, jotka Aamoksessa juoksevat ”sinne tänne”, lisäävät todistusaineistoa, joka yksilöi sen seitsemännen päivän adventistien ryhmän, joka torjuu vastuunsa ”ymmärtää” Ilmestyskirjan erityinen sanoma, joka on avattu, kun ”aika on lähellä”.

”Elämme nyt mitä vaarallisinta aikaa, eikä yksikään meistä saisi viivytellä etsiessään valmistusta Kristuksen tulemusta varten. Älköön kukaan seuratko tyhmien neitsyiden esimerkkiä ja ajatelko, että on turvallista odottaa kriisin puhkeamiseen asti ennen kuin hankkii luonteen valmistuksen voidakseen kestää tuona aikana. Liian myöhäistä on etsiä Kristuksen vanhurskautta silloin, kun vieraat kutsutaan sisään ja heitä tarkastellaan. Nyt on aika pukeutua Kristuksen vanhurskauteen — hääpukuun, joka tekee teidät sopiviksi astumaan Karitsan hääateriaalle. Vertauksessa tyhmät neitsyet kuvataan anomassa öljyä, mutta he eivät saa sitä pyynnöstään huolimatta. Tämä on vertauskuva niistä, jotka eivät ole valmistaneet itseään kehittämällä sellaista luonnetta, joka kestää kriisin aikana. On kuin he menisivät naapureidensa luo ja sanoisivat: Antakaa minulle teidän luonteenne, tai minä joudun kadotukseen. Viisaat

eivät voineet antaa öljyään tyhmien neitsyiden sammumaisillaan oleviin lamppuihin. Luonne ei ole siirrettävissä. Sitä ei voi ostaa eikä myydä; se on hankittava. Herra on antanut jokaiselle yksilölle tilaisuuden saada vanhurskas luonne koetuksen ajan kuluessa; mutta hän ei ole säättänyt tietä, jolla yksi inhimillinen toimija voisi välittää toiselle sen luonteen, jonka hän on kehittänyt käymällä läpi ankaria kokemuksia, oppimalla läksyjä suurelta Opettajalta, niin että hän voi osoittaa kärsivällisyyttä koetuksessa ja harjoittaa uskoa siten, että hän voi siirtää mahdottomuuden vuoria. On mahdotonta välittää rakkauden tuoksua — antaa toiselle lempeyttä, tahdikkuutta ja kestävyyttä. On mahdotonta, että yksi ihmissydän vuodattaisi toiseen Jumalan ja ihmiskunnan rakkautta.”

”Mutta päivä on tulossa, ja se on aivan lähellämme, jolloin jokainen luonteenlaadun vaihe paljastuu erityisen kiusauksen kautta. Ne, jotka pysyvät uskollisina periaatteelle ja harjoittavat uskoa loppuun asti, ovat niitä, jotka ovat koetuksen ja ahdistuksen aikana koetusajansa aikaisempina hetkinä osoittautuneet uskollisiksi ja ovat muovanneet luonteensa Kristuksen kaltaisuuden mukaan. Juuri ne, jotka ovat viljelleet läheistä tuttavuutta Kristuksen kanssa, ovat hänen viisautensa ja armonsa kautta osallisia jumalallisesta luonnosta. Mutta yksikään ihminen ei voi antaa toiselle sydämen antaumusta ja jaloja mielen ominaisuuksia eikä korvata hänen puutteitaan moraalisella voimalla. Me voimme kukin tehdä paljon toinen toisemme hyväksi antamalla ihmisille kristuksenkaltaisen esimerkin ja siten vaikuttamalla heihin niin, että he menevät Kristuksen luo saadakseen vanhurskauden, jota ilman he eivät voi kestää tuomiolla. Ihmisten tulisi rukouksessa harkita tätä tärkeää luonteenrakennuksen asiaa ja muodostaa luonteensa jumalallisen esikuvan mukaan.” The Youth’s Instructor, 16. tammikuuta 1896.